

DECIZIE

19 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Iurie Bejenaru
Ala Cobăneanu, Ion Druță

examinând recursul declarat de Fundația „Nicolae Sulac”,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Fundația „Nicolae
Sulac” împotriva Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă cu privire la contestarea actului
administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016

c o n s t a t ă :

La 06 octombrie 2014, Fundația „Nicolae Sulac” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă cu privire la contestarea
actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, în baza contractului de vânzare-cumpărare
din 03 martie 2011, Fundația „Nicolae Sulac” a dobândit dreptul de proprietate asupra
construcțiilor identificate prin numerele cadastrale 3158301166.01 și 3158301166.02,
situate în mun. Chișinău, or. Vadul lui Vodă, Parcul Nistrean.

Relevă că, prin autorizația de construcție nr.06/1-06 din 08 aprilie 2011 a fost
autorizată executarea lucrărilor de reconstrucție a fostului cămin al restaurantului
„Nistru” în pensiune pentru copii, conform documentației de proiect nr. 0134, elaborat
de SRL „Arcada LV” și aprobat de toate organele de resort. După finisarea lucrărilor de
reconstrucție, a obținut toate avizele necesare pentru a da în exploatare construcția, iar
la data de 13 iulie 2012 a fost semnat procesul-verbal de recepție finală nr. 15.

Susține că, conform avizului igienic la recepția finală, efectuând supravegherea
igienică a obiectivului (reconstruirea fostului cămin al restaurantului „Nistru” în
pensiune (lit. A01), Parcul Nistrean, sectorul nr. 1, lotul nr .44, or. Vadul lui Vodă), i s-a
comunicat că, în exploatare se recepționează „pensionatul”. Același lucru se evidențiază
și din avizul de recepție finală eliberat de Agenția Ecologică Chișinău.

Afirmă că, potrivit dispoziției nr.05-3/47 din 02 aprilie 2012 „cu privire la
amenajarea terenului aferent imobilului casa de copii, pensiune de vară pentru copii cu
handicap din parcul nistrean”, examinând demersul Fundației „Nicolae Sulac”, Primăria
îi permite amenajarea terenului aferent imobilului casa de copii, pensiune de vară pentru

copii cu handicap din Parcul Nistrean (amplasarea unui teren de sport, teren de joacă pentru copii, amplasarea scrâncioburilor, greblatul frunzelor, semănatul gazonului, răzor de flori în golurile existente) fără defrișarea arborilor și îngrădirea terenului supus amenajării.

Succesiv, remarcă faptul că, prin decizia Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă nr. 5/31 din 22 august 2014 s-a respins cererea administrației Fundației „Nicolae Sulac” privind atribuirea terenului aferent de 1,2 ha care să permită odihna și schimbarea destinației imobilului, schimbarea destinației imobilului încăperilor identificate prin numărul cadastral 3158301.166 lit.A01, reconstrucția fostului cămin al restaurantului „Nistru” din Parcul Nistrean cu suprafața totală de 1295,5 m.p. în pensiune pentru copii din str. Plajei nr. 4, din motiv că terenul dat este declarat drept zonă de parcuri, grădini publice, agrement, sport conform Planului Urbanistic General al orașului Vadul lui Vodă, câtși din considerentul că terenul vizat nu corespunde cu Hotărârea Guvernului nr. 22 din 29 decembrie 2005 cu privire la aprobarea și implementarea Regulilor și normativelor sanitaro-epidemiologice de igiena a pensiunii, prin actele pe care le emit, însă refuză să admită cererea Fundației.

Mai menționează că, prin decizia nr. 6/8 din 22 septembrie 2014 s-a respins cererea prealabilă depusă la 11 septembrie 2014 împotriva Deciziei Consiliului local Vadul lui Vodă din 22 august 2014.

Solicită anularea ca fiind neîntemeiată decizia nr. 5/31 din 22 aprilie 2014 emisă de Consiliul orășenesc Vadul lui Vodă, cu obligarea Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă să atribuie Fundației „Nicolae Sulac” terenul aferent de 1,2 ha care să permită odihna și schimbarea destinației imobilului încăperilor identificate prin numărul cadastral 3158301.166 lit.A01, reconstrucția fostului cămin al restaurantului „Nistru” din Parcul Nistrean, amplasat pe str. Plajei nr. 4, cu suprafața totală de 1295,5 m.p., în pensiune pentru tineret și copii.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, din 23 decembrie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Fundația „Nicolae Sulac” împotriva Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, cu privire la anularea Deciziei nr.5/31 din 22 aprilie 2014; s-a încasat din contul Fundației „Nicolae Sulac” în beneficiul statului cheltuieli de înștiințare și chemare a părților în judecată prin intermediul scrisorilor recomandate în sumă de 13, 90 de lei (f.d. 91, 99-101).

În susținerea poziției sale, instanța inferioară a stabilit că, Decizia nr.5/31 din 22 august 2014 privind respingerea solicitării Fundației „Nicolae Sulac” de atribuire a terenului aferent care ar permite schimbarea destinației imobilului, a fost aprobată reieșind din faptul că terenul solicitat de către Fundație este declarat drept zonă de parcuri, grădini publice, agrement și sport.

A mai reținut instanța de fond că, potrivit pct. 3 din Regulamentul privind autorizarea funcționării și schimbării destinației construcțiilor și amenajărilor, autorizația de schimbare a destinației este actul emis de autoritățile administrației publice locale pentru revizuirea modului de utilizare a construcțiilor și amenajărilor și funcțiilor de bază, în condițiile în care activitățile ce se vor desfășura în cadrul acestora nu vor influența negativ asupra prevederilor din documentația de urbanism și amenajare a teritoriului privind protecția mediului, condițiile de existență și de siguranță a construcțiilor și nu vor implica executarea lucrărilor de construcție pentru care, potrivit legislației, este necesară eliberarea unei autorizații de construire.

Aderent, prima instanță a constatat că, deși Fundația „Nicolae Sulac” solicită

anularea deciziei nr. 5/31 din 22 aprilie 2014 emisă de Consiliul orășenesc Vadul lui Vodă, din declarațiile participanților la proces, precum și din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că, aceasta a confundat data emiterii Deciziei nr.5/31, referindu-se la Decizia Consiliul orășenesc Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, nr.5/31 din 22 august 2014, or, la materialele cauzei nu a fost anexată Decizia nr.5/31 din 22 aprilie 2014.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de Fundația „Nicolae Sulac” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău, din 23 decembrie 2015.

La data de 17 februarie 2017, Fundația „Nicolae Sulac” a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 solicitând casarea hotărârilor instanțelor inferioare și obligarea Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă să atribuie Fundației „Nicolae Sulac” terenul aferent de 1,2 ha care să permită odihna și să schimbe destinația imobilului încăperilor cu nr. cadastral 3158301.166 lit.A01, reconstrucția fostului cămin al restaurantului „Nistru” din Parcul Nistrean amplasat pe str.Plajei nr. 4, cu suprafața totală de 1295,5 m.p., în pensiune pentru tineret și copii, cu admiterea cerințelor Fundației „Nicolae Sulac”.

În motivarea recursului a invocat aceleași motive de fapt ca și în cererea de apel și cererea de chemare în judecată.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 13 aprilie 2017, recursul declarat de Fundația „Nicolae Sulac” a fost considerat admisibil.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Fundația „Nicolae Sulac” urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel pentru următoarele.

În conformitate cu art. 444 din Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Conform prevederilor art. 432 din Codul de procedură civilă,

(1) Pârțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Conform prevederilor articolului 240 alin. (1) și alin. (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii. Instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Conform prevederilor art. 241 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească adoptă hotărârea în numele legii. Hotărârea judecătorească constă din partea introductivă și partea dispozitivă. În cazurile prevăzute la art.236 alin.(5), hotărârea judecătorească constă din partea introductivă, partea descriptivă, motivare și dispozitiv. Fiecare parte a hotărârii se evidențiază separat în textul acesteia. În partea introductivă se indică locul și data adoptării, denumirea instanței care o pronunță, numele membrilor completului de judecată, al grefierului, al părților și al celorlalți participanți la proces, al reprezentanților, obiectul litigiului și pretenția înaintată judecății, mențiunea despre caracterul public sau închis al ședinței. În partea descriptivă se indică succint pretențiile reclamantului, obiecțiile pârâtului și explicațiile celorlalți participanți la proces. În motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii. În cazul în care instanța judecătorească stabilește modul și termenul de executare a hotărârii, dispune executarea ei imediată sau ia măsuri pentru asigurarea executării, în dispozitiv se face o mențiune în acest sens.

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să

evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate.

Colegiul menționează că, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor pricinii. Îndatorirea de a motiva coerent și unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare și dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Instanța de recurs consemnează că, Codul de procedură civilă consacră principiul general după care orice hotărâre judecătorească trebuie să fie motivată și să reprezinte premisa pentru soluția din dispozitiv. Aceasta dispoziție este edictată atât în interesul unei bune administrări a justiției și încrederii ce trebuie să inspire justițiabililor, cât și pentru a se da instanțelor superioare posibilitatea de a controla judecata primelor instanțe.

Pentru satisfacerea acestui principiu, judecătorii fondului sunt datori să arate motivele de fapt și de drept care au format convingerea lor, să enunțe cele constatate și dovezile care au determinat-o.

Verificând legalitatea deciziei instanței de apel prin prisma argumentelor invocate în recurs, Colegiul constată că actul judecătoresc menționat a fost emis cu aplicarea eronată a prevederilor Codului de procedură civilă și a Legii contenciosului administrativ.

Materialele cauzei atestă că, prin decizia Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, nr. 5/31 din 22 august 2014 s-a respins cererea administrației Fundației „Nicolae Sulac” privind atribuirea terenului aferent de 1,2 ha care să permită odihna și schimbarea destinației imobilului, schimbarea destinației imobilului încăperilor identificate prin numărul cadastral 3158301.166 lit. A01, reconstrucția fostului cămin al restaurantului „Nistru” din Parcul Nistrean cu suprafața totală de 1295,5 m.p. în pensiune pentru copii din str. Plajei nr. 4, din motiv că terenul dat este declarat drept zonă de parcuri, grădini publice, agrement, sport conform Planului Urbanistic General alorașului Vadul lui Vodă, cât și din considerentul că terenul vizat nu corespunde Hotărârii Guvernului nr. 22 din 29 decembrie 2005 cu privire la aprobarea și implementarea Regulilor și normativelor sanitaro-epidemiologice de igiena a pensiunii.

Colegiul reține că, prin decizia Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă nr. 6/8 din 22 septembrie 2014 s-a respins cererea prealabilă depusă la 11 septembrie 2014 împotriva Deciziei Consiliului local Vadul lui Vodă din 22 august 2014 (f.d. 10, 8-9).

La fel, instanța de recurs remarcă că, prin cererea de chemare în judecată reclamantul-recurent solicită anularea deciziei Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă nr.5/31 din 22 aprilie 2014 (f.d. 4).

În speță, Colegiul atestă că un factor primordial îl constituie concluzia primei instanțe expuse în pct. 34 din hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, din 23 decembrie 2015, unde este indicată că „instanța de judecată consideră decizia Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă nr. 5/31 din 22 august 2014 a fost adoptată cu respectarea legislației în vigoare, fiind respectată procedura și competența stabilită de Legea privind administrația publică locală și careva teme de a fi anulate nu au fost stabilite.

Distinct circumstanțelor constatate și expuse în partea motivată, prima instanță s-a expus în partea dispozitivă a hotărârii în sensul respingerii cererii de chemare în judecată depusă de Fundația „Nicolae Sulac” împotriva Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, cu privire la anularea Deciziei nr.5/31 din 22 aprilie 2014.

În această ordine de idei, Colegiul deduce că, prin discordanța dintre partea motivată a hotărârii judecătorești și partea dispozitivă, referitor la data emiterii actului administrativ supus verificării legalității, instanța inferioară a modificat din oficiu obiectul acțiunii, or, dispozițiile art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă statuează expres că, instanța judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

Succesiv, se impune a fi remarcat faptul că și instanța de apel în partea motivată a deciziei sale și-a argumentat concluzia în sensul legalității deciziei Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, nr. 5/31 din 22 august 2014, deși soluția dată se referă la decizia Consiliul orășenesc Vadul lui Vodă nr. 5/31 din 22 aprilie 2014.

Este criticabilă concluzia instanței de apel asupra nejustificării și netemeinicii argumentelor reprezentantului Fundației „Nicolae Sulac” cu referire la faptul că, în dispozitivul hotărârii pronunțate s-a indicat greșit numărul și data emiterii actului administrativ, deoarece obiect al litigiului dedus judecății constituie decizia Consiliului orășenesc Vadul lui Vodă nr. 5/31 din 22 august 2014, iar circumstanțele invocate nu afectează legalitatea soluției date de către prima instanță.

Instanța de recurs constată că, interpretarea dată de instanța de apel este una greșită, fapt ce rezultă din nedeterminarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriu, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele, inclusiv în limitele temeiurilor și pretențiilor care au generat apariția unui astfel de litigiu.

De asemenea, Colegiul decelează că, rezultând din prevederile art. 373 alin.(2) din Codul de procedură civilă, instanța de apel urma să verifice circumstanțele pricinii, obiectul litigiului dedus judecății și concluziile stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importantă pentru soluționarea pricinii, apreciind probele din dosar.

La caz, Colegiul menționează obligația instanței de apel de a verifica legalitatea hotărârii în întregul ei, independent de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanțe, în conformitate cu art. 373 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Totodată, norma precitată obligă instanța de apel de a verifica legalitatea soluției adoptate de prima instanță în raport cu pretențiile înaintate, circumstanțele de fapt și de drept invocate. Prin urmare, verificând legalitatea hotărârii primei instanțe, instanța de apel a omis acest aspect.

Or, efectul devolutiv al apelului presupune două limite raționale: *tantum devolutum quantum appellatum*, adică instanța de apel rejudecă în fapt și în drept, ceea ce apelantul a înțeles să atace din hotărârea primei instanțe, fiind o consecință a principiului disponibilității care guvernează procesul civil și *tantum devolutum quantum iudicatum*, unde instanța de apel, efectuează o nouă examinare în fond, dar și exercită controlul judiciar complet, în fapt și în drept, asupra ceea ce a hotărât prima instanță și din acest motiv instanța de apel, nu poate fi pusă în situația de a soluționa cereri care nu au fost formulate în fața primei instanțe, adică cereri absolut noi prin care să se invoce pretenții noi.

În cumulul circumstanțelor de fapt constatate și expuse supra, Colegiul consideră decizia instanței de apel ca fiind neîntemeiată, dictată de concluziile nemotivate ale instanței de apel. Or, motivarea este un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigență a art. 239 din Codul de procedură civilă și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

La capitolul legalității hotărârilor instanței de judecată, jurisprudența CtEDO în repetate rânduri a statuat necesitatea motivării hotărârilor instanței, unde funcția unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. CtEDO a menționat că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de a face apel (*Hirvisaari împotriva Finlande*).

În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcarea art. 6§1 din CEDO (*Hiro Balani vs. Spania*).

CtEDO în practica sa constantă a menționat că, dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 §1 din Convenție, include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor. Întrucât Convenția nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (*Artico împotriva Italiei*), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real ascultate, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, art. 6 implică mai ales în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța (*Perez împotriva Franței, Van der Hurk împotriva Olandei*).

Se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

Or, principiul procesului echitabil reclamă că hotărârea să fie motivată, justițiabilul având posibilitatea să cunoască motivele care l-au făcut pe judecător să adopte una sau altă soluție și să le conteste dacă sistemul prevedea o cale de atac împotriva acestei hotărâri, lipsa motivării unei decizii judiciare, punând în pericol dreptul la un proces echitabil (*Kaufland împotriva Belgiei*).

Instanța de recurs notează că, nemotivarea unei hotărâri judecătorești echivalează practic cu soluționarea procesului fără a intra în fondul acțiunii, fapt ce justifică casarea actului de dispoziție recurat, cu trimiterea pricinii spre rejudecare.

Aderent, Colegiul conchide că instanța de apel nu putea să verifice legalitatea hotărârii primei instanțe dacă cea din urmă nu și-a motivat hotărârea. Instanța de apel pe linia cercetării temeiniciei hotărârii apelate, are sarcina de a verifica dacă faptele și împrejurările reținute prin hotărârea atacată reprezintă adevărul material, complet și cert întemeiat. Astfel, pentru a putea efectua acest control, în apel, este necesar a se cunoaște

care a fost starea de fapt reținută de instanța a cărei hotărâre este atacată și pe baza căror probe s-a ajuns la această constatare. Acest lucru, nu poate fi verificat decât pe baza motivării hotărârii apelate.

În condițiile menționate supra, se ajunge la concluzia că, soluția adoptată de instanța de apel nu cuprinde motivele pe care se sprijină soluția, iar absența motivării din cuprinsul hotărârii judecătorești are semnificația neexaminării fondului cauzei și atrage după sine casarea acesteia cu transmiterea cauzei spre rejudecare.

Pornind de la aceste aspecte, motivarea nu întrunește cerințele procedurale prevăzute de art. 241 alin.5 din Codul procedură civilă, pentru ca nu arată, în concret, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței și care au condus la soluția emisă.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, eroarea comisă de instanțele inferioare nu poate fi înlăturată în instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia admiterii recursului declarat de Fundația „Nicolae Sulac”, și de a restitui prezenta pricină civilă la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

La rejudecarea pricinii, instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând pricina să emită o hotărâre legală și întemeiată cu respectarea normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e

Se admite recursul declarat de Fundația „Nicolae Sulac”.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Fundația „Nicolae Sulac” împotriva Consiliului orașenesc Vadul lui Vodă cu privire la contestarea actului administrativ, cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru

Ala Cobăneanu

Ion Druță